

problem, og det indrømmer regeringen jo også fuldstændig åbenlyst i bemærkningerne. Man må sige, at man faktisk skal stå forholdsvis tidligt op for bare at finde på initiativer, der kompenserer for det, som det her forslag vil betyde, i forhold til at vi overhovedet kan løfte vores velfærdssopgaver på plejehjem, i børnehaver og andre steder.

For det tredje vil en ordning som denne her, uanset hvordan man vender og drejer det, have en dårlig effekt på integrationen – børn, som ikke lærer dansk, mødre, som ikke kommer i arbejde – og det harmonerer dårligt med regeringens eget udspil om, at arbejde skaber integration.

For det fjerde er forslaget dybt problematisk i ligestillingssammenhæng. Ministeriet mener selv i bemærkningerne, at ordningen i helt overvejende grad vil blive benyttet af kvinder. Det tror vi er fuldstændig rigtigt – kvinder, som får det sværere på arbejdsmarkedet, kvinder, som vi har brug for, og kvinder, hvis børn også har brug for at være sammen med andre.

På grund af disse principielle og meget store konsekvenser i forhold til at give tilskud til at passe egne børn, er vi principielt imod en sådan ordning.

Kl. 11.05

Line Barfod (EL):

Den forrige ordfører, fru Margrethe Vestager, har meget klart redegjort for de store problemer, der er med dette forslag, og også for regeringens egen indsigt i de mange negative konsekvenser, både omkring ligestilling, integration, økonomi osv.

I forhold til spørgsmålet om integration vil jeg derfor blot fremhæve, at BUPL i deres hørings svar henviser til erfaringerne fra Norge, hvor man har indført en tilsvarende model, og hvor erfaringen viste, at omkring 10 pct. af flygtninge- og indvandrerfamilierne aktivt havde valgt enten at trække børnene ud af daginstitutionerne eller helt at lade være at indskrive dem som en direkte følge af ordningen. Så man kan altså her klart se, at det får de negative konsekvenser, som regeringen også forudsiger i bemærkningerne til lovforslaget.

Det mærkelig er jo så, at man ikke gør noget på anden vis for at forebygge. Når nu man vil holde fast i det her valgløfte, kunne man jo have valgt at sige, at samtidig med at vi holder fast i det her valgløfte, gør vi noget andet for at prøve at modvirke nogle af de negative konsekvenser,

f.eks. ved så at komme med noget forebyggende socialt arbejde.

Men det er der ikke noget af, tværtimod skærer man ned på det forebyggende sociale arbejde, og bl.a. fjerner man beboerrådgiverne.

Forslaget fører også til nedskæringer på kommunerne ud over de nedskæringer, der i forvejen er pålagt kommunerne. Det betyder også, at mange kommuner vil være nødt til at skære ned på det sociale arbejde og på daginstitutionerne.

Så har vi haft en diskussion her i dag om frit valg og om frihed til at vælge. Jeg vil gerne sige, at jeg har fuld tillid til, at størstedelen af de danske familier og forældre er gode forældre, og at de vil det bedste for deres børn. Der er stort set ingen forældre, der ikke ønsker det bedste for deres børn. Men spørgsmålet er, hvilke muligheder man har.

Jeg kan forstå på regeringen, at frit valg handler om at lave sådan nogle teoretiske muligheder, og så kan de rige vælge. Og så kan de allerfattigste med det her forslag blive tvunget til at vælge.

For mig handler frit valg om at give nogle reelle valgmuligheder. Den virkelighed, som jeg har mødt igennem mange år, er altså, at hvis man står med en økonomi, hvor der ikke er penge nok til både husleje, mad og tøj til børnene, er valgfrihed en floskel, for hvis man har muligheden for med den her ordning at få 1.000 kr. mere om måneden, end man ellers ville have haft, er der ikke så meget valg.

Så kan jeg forstå, at holdningen er, at det jo også er fint, hvis man så vælger at gå hjemme med barnet. Men dermed overser man fuldstændig, at de børn, der lever i familier, der er socialøkonomisk presset, netop har behov for også at være sammen med andre børn. De har behov for at få nogle andre impulser.

Forældre i de familier, der er så pressede, har ikke det overskud, der skal til. De har ofte ikke engang de penge, der skal til for at betale billetten for at komme med bussen ind til Zoologisk Have for slet ikke at tale om indgangskortet til Zoologisk Have, eller andre muligheder for, at man kan lave nogle aktiviteter med børnene. De har ikke det overskud, der skal til for at få dagligdagen til at hænge sammen i forvejen. Hvis de så oven i købet også skal have alle dagene til at gå med børnene, bliver der altså problemer i mange familier. Det er der ikke taget højde for.

Jeg forstår ikke regeringen her – men det må jo være, fordi man lever i en helt anden virkelighed end den, som en stor del af befolkningen